

EVA DOLEJŠOVÁ

PARKOURISTA

EUROMEDIA GROUP

PARKOURISTA

Text © Eva Štíbrová, 2019

Illustrations © Michael Petrus, 2019

ISBN 978-80-242-6336-6

„Davide, vstávej, slyšíš, vstávej,“ máma mi lomcovala ramenem. Zamručel jsem a otočil se zády k ní. Tohle fakt nesnáším. Jako bych nedokázal vstát sám. Těch pár minut se to snad nezblázní. Ale znám svoji matku. Udělala přesně to, co jsem čekal. Začala mi stahovat peřinu, aby mě dostala z postele. Dělal to, už když jsem byl malej. Ale teď se nechytá. Popadl jsem peřinu oběma rukama a máma mohla tahat, jak chtěla. Měl jsem větší sílu než ona. Vzdala to.

„Jak myslíš, ale jestli zase přijdeš pozdě do školy, zapomeň na kapesný,“ zvýšila hlas.

„Dyť už jdu,“ zahuhlal jsem. Je fakt, že na pozdní přícho-
dy do školy jsem byl poslední dobou dost dobrej. A Křivule to nějak špatně rozdejkávala. Křivule je naše třídní a taky chemikářka. Hrozně ráda dělá v hodinách chemie pokusy. Jednou pronesla:

„Podívejte se na tuto nesmírně zajímavou křivuli.“

Mohli jsme se potřhat smíchy. Od té doby je třídní Křivule. Přezdívka se ujala tak, že ji používají i učitelé a rodiče.

A vlastně bych vám měl říct, kdo jsem já. Teda, někdy to sám nevím. Tak nějak se potácím životem a často váhám, co si mám o sobě – i o lidech kolem sebe – myslet. Ale každopádně vím, že se jmenuju David Koutecký, je mi patnáct

a žiju s mámou a osmiletou ségrou Natálií v jednom z paneláků na jednom pražském sídlišti. Táta se od nás odstěhoval, když mi bylo třináct. Pamatuju si úplně jasně, jak jsme se vrátili v neděli večer od babičky a dědy, máminých rodičů, a na kuchyňském stole ležel dopis od táty. Máma si ho přečetla. Neřekla nic, jen na chvíli zavřela oči. Vypadala úplně klidně. Ale já tušil, že se něco stalo. Pak se otočila k nám. „Táta od nás odešel,“ řekla dutým hlasem. „Chce se se mnou rozvést. Zamíloval se a bude se znovu ženit. Mám vám vyřídit, že vás má pořád rád a že se vám ozve. Udělám k večeri topinky.“

Řeknu vám, že v tu chvíli jsem pochopil jenom to, že budou topinky. Natálie asi taky. Dlouhala se v nose a čučela na mámu. „Uděláš nám na ně volský voko?“ zeptala se mámy a ta jen kejvla. V tu chvíli jsem si všiml, že se jí po tváři koulí slza. Byla to první z mnoha, který pak následovaly. Nejvíc máma brečela po večerech. Koukala na svůj oblíbený seriál v televizi a u toho potichu bulila. Kdykoliv jsme tam já nebo ségra přišli, rychle si ty slzy utřela a dělala, že nic. Ségre bylo šest, asi to tak nevnímala, ale já viděl, že se máma trápí. A v průběhu těch týdnů jsem začal tátu nenávidět.

Jsou to už dva roky. Naši se rozvedli a táta se opravdu znovu oženil. Máma mě donutila jít mu na svatbu. „Pořád je to tvůj táta,“ řekla a narvala mě do bílý košile. Ségra se tenkrát těšila. Tátova Nová (nějak mi nejde přes pusku říkat jí jménem) Natálii utáhla na vařený nudli, nebo spíš na panenky a mašličky a takový ty serepetičky, co mají holky rády.

Musím říct, že zkraje se táta docela snažil. Bral nás na výlety a do kina mnohem víc než předtím. Kupoval mi drahý trika a džíny. Došlo mi ale, že... jak to říct, abyste pochopili, co myslím – jako by vykupoval svou vinu. Abych mu odpustil. Jenže já pořád viděl máminy slzy schovaný

do kapesníku a nějak mi to nešlo. Tak jsem pak ty trika ani nechťěl, abych mu nemusel bejt vděčnej. Jo, táta se snažil, ale potom to podělal.

Natálie hrála na piáno a vždycky na konci roku měli nějaký přehrávky, nebo jak se tomu říká. Tam se rodiče šli samozřejmě na svoje geniální potomky podívat. Musel jsem tam jít s mámou, zase si vzít bílou košili a tleskat tomu fidlání a vrzání. Trpěl jsem a připadal si jako blb, ale je fakt, že když Naty odbrnkala ty svoje skladbičky a uklonila se a měla jednu podkolenku shrnutou, musel jsem se smát, zároveň jsem ale na ni byl i trochu pyšnej. Jenže ona se tenkrát rozhlídla po lidech, zjistila, že tam táta není, rozklepala se jí brada a začala bulit ještě na jevišti. Přiběhla celá uřvaná k mámě, ta začala taky brečet a já měl sto chutí rozjet se za tátou a dát mu pořádnou ránu. Večer jsem slyšel, jak s ním máma telefonuje a jak se hádaj. Od té doby se s ním vídám hrozně málo. Naty k nim občas chodí, ale už na ní nevidím žádný nadšení.

Tak tohle je naše rodina. Žádná sláva, ale taky nic extra divnýho. Spousta mejjch kámošů má rozvedený rodiče.

Chodím do devátý bé na základku u nás na sídláku. Příští rok půjdu na průmyslovku, obor informační technologie. Vzali tam ještě pár lidí z naší třídy a mám to blízko z domova. Nevím, co chci v životě dělat, čím chci bejt. Známký mám docela dobrý, ale učení mě moc nebaví. Jsem ten typ, co má nejradši přestávky a tělocvik. Jsem hubenej a mrštnej a tělák mi jde. Hrozně mě baví fotbal, jenže chodit tady do fotbalovýho klubu stojí dost peněz a máma řekla, že na to nemá. Ať jdu za tátou. Nechtělo se mi, ale šel jsem. A co myslíte? Tatík mi sdělil úžasnou novinku. S Novou čekají mimino! A on určitě nebude mít peníze na to, aby mi platil fotbal, bude rád, že na nás zaplatí alimenty.

Takže chodím čutat s klukama na hřiště na sídláku. Je to sice fajn, ale nesejdeme se moc často. A většina kluků dělá nějaký opravdovej sport. Jako třeba karate, judo, hokej, pinčes, tenis...

Zkoušel jsem pinčes, nebylo to tak drahý a docela mi to šlo. Pak jsem měl jet na závody a jen zápisný stálo pětistovku. Na tom to zhaslo. „Promiň,“ řekla máma, když jsem za ní nadšeně přiběhnul, že můžu závodit. „Promiň, Natálka potřebuje nový boty.“ A bylo to. Trenérovi se moc nelíbilo, že si tam chodím jen tak zapinkat, a já postupně vycouval. A skončil zase na hřišti. Kámoši mě lákali na kickbox, ale já už se bál za mámou jít, došlo mi, že i ta pětistovka je pro ni hodně peněz. Zvlášť když jsem si všiml, že nějak hrozně rostu, byly mi krátký kalhoty a malý boty. Máma vypadala dost zoufale, když jsem jí to řekl.

„Možná by sis mohl o prázdninách zkusit najít nějakou brigádu,“ navrhla mi.

Nebyl jsem nijak zásadně proti. Asi by bylo fajn mít svoje peníze. Začal jsem se vyptávat, jenže to nebylo tak snadný. Většinou chtěli lidi až od osmnácti let, protože dělali s penězma, nebo měli plno. Nějak jsem nevěděl, kde co shánět. A upřímně, trochu jsem se i styděl.

Jednou jsem se o tom bavil s klukama na hřišti a Pavel, spolužák, kterej chodil na tenis, mi povídá: „Hele, voe, se zeptám trenéra, ten sháněl nějakýho sběrače míčků. Nevím, kolik platěj, ale něco ti to hodí.“

Nadchnul jsem se. „Fakt? To by bylo super, kámo, beru všechno!“

„Oukej, brnknu ti,“ slíbil Pavel.

Týden uplynul a nic. Pak v neděli navečer, ve chvíli, kdy jsem se rozhodl, že se Pavla ve škole na férovku zeptám, jestli se na mě vykašlal, mi zazvonil mobil. Neznámý číslo. „Prosím?“ řekl jsem opatrně.

„Tady Horák, mluvím s Davidem Kouteckým?“ ozval se mužský hlas.

„Ano, to jsem já,“ hlesl jsem.

„Jsem vedoucí tenisového klubu, Horák. Mluvil jsem s Pavlem, tvým spolužákem. Prý máš zájem o brigádu.“

„Ano!“ vyhrkl jsem nadšeně. Pavel se na mě nevykašlal!

„Dobře, tak se mi přijď ukázat a domluvíme se. Můžeš zítřka ve tři? Na tenisových kurtech ve Vodňanský? Prý bydlíš poblíž, víš, kde to je?“

„Jasně, vím,“ řekl jsem.

„Fajn, tak zítřka, zatím se měj,“ rozloučil se ten chlápek a zavešil. Byl jsem nervózní, ale zároveň jsem měl z rozhovoru dobrou pocit. Věřil jsem, že to klapne!

Občas mi dělá problém přijít někam včas, zvláště ráno do školy, ale druhý den jsem stepoval před tenisovým areálem už ve tři čtvrtě na tři. Areál byl dost velký. Předemnou byly tři kurty, na kterých se v tu chvíli hrálo. Vedle stály nějaký menší budovy, odhadoval jsem, že v nich jsou šatny, sprchy a restaurace. Vzadu byly další dva kurty, na jednom z nich hrály, nebo se o to pokoušely, malé děti. Kluk o něco starší než já jim nahrával a děcka se snažila odpinknout míč. Jedný holce pak ukazoval, jak míček správně odpálit. Rozmáchla se a práskla ho raketou přímo do nosu. Kluk se za něj chytil a zařval. Holka si vyděšeně dala ruku před pusou. Smál jsem se tomu a najednou se mi za zády ozvalo: „Ty jsi David?“

Rychle jsem se otočil. Předemnou stál asi padesátiletý chlap, vysportovanéj a opálenej. Měl na sobě typickéj tenisovej ohoz, bílý triko a kraťasy. Podal mi ruku.

„Jsem Petr Horák, vedoucí tenisového klubu.“

Já vím, že jsi vedoucí, to jsi říkal už do telefonu, pomyslel jsem si v duchu, ale nahlas jsem zdvořile řekl: „Dobrý den. Těší mě, David Koutecký.“

„No, vidím, že základy slušného vychování máš,“ řekl vedoucí Horák přívětivě, ale neusmál se. „Pokud se nebojíš pohybu a práce, může být ten job tvůj, oukej? Ale nemůžu ti dát víc než padesát korun na hodinu, zas tak vyvatěnej klub nejsme.“

„Jasně že se nebojím, pohyb i peníze jsou v pohodě. A co bych jako přesně dělal?“

„Hlavně sbíral míčky při zápasech, občas zametl chodníky nebo posekal trávník. Cítíš se na to?“ zeptal se Horák.

„Jasně, to zvládnou, bez problému,“ odpověděl jsem

„Oukej, tak to s tebou zkusíme. Nástup v sobotu v devět.“

„Díky,“ řekl jsem nadšeně a Horák mě na rozloučenou přátelsky plácl po rameni.

Máma vypadala fakt potěšeně, když jsem jí sdělil, že jdu v sobotu na brigádu, a vylíčil jí, co budu dělat. „To je skvělý, Davide!“ usmívala se. „Co chceš k večeři?“

Steak a americký brambory v Buenos, pomyslel jsem si. (Buenos byla jedna z nejlepších restaurací u nás ve čtvrti. Děla-li tam úplně skvělý steaky. Táta nás tam jednou vzal. Věděl jsem ale, že na to máma nemá ani omylem.)

„Špagety se šunkou?“ navrhl jsem. Byl to kompromis: mám to jídlo rád a mámu nezruinuje.

2

Obvykle mívám v sobotu před devátou půlnoc, takže když mi máma ráno v osm lomcovala ramenem, nápad s brigádou už mi tak skvěleji nepřípadal. Ale neodvážil jsem se hodit boj-kot a vymotal se z peřin. Máma se taky snažila, udělala mi snídani i svačinu, což jindy nedělá. Lehce překvapeně jsem poděkoval, naházel si věci, který jsem mohl dle svýho sou-du potřebovat (tu sváču, pití, mobil, sluchátka, peněženku s občankou), do batohu a vystartoval vydělávat. V tu chvíli už jsem si připadal docela ušlechtilé. A dospělácky.

Před devátou jsem stepoval u kurtů. Horák se mi zničehonic (to takhle bude vždycky?) zjevil za zády.

„Tak připravenej?!“ pořádně mě plácl po zádech. Zakymácel jsem se, jak jsem to nečekal.

„Jasně,“ horlivě jsem kývl.

„V půl desátý začne zápas na dvojce,“ Horák ukázal na vzdálenější kurt. „Budeš sbírat míčky a podávat je v průběhu hry hráčům. Pak chvíli pauza a od dvanácti bude další zápas na zadním kurtu. Až skončí, vezmeš si tamhle v nářadovně koště a zameteš chodníky kolem kurtů. Pak si mě tu někde najdeš a já ti řeknu, co dál. Tak hodně zdaru, chlape!“ dodal můj nový šéf a znovu mě poplácal po zdech. Byl to docela sympoš, ale to plácání by si mohl odpustit.

Sbírání míčků bylo docela v pohodě. Trochu jsem se naběhal, ale snažil jsem se a nebylo to tak strašný. Dokonce mi jeden chlápek, co pinkal ten pozdější zápas na zadním kurtu, dal do kapsy padesát korun, že prej jen pro mě, že jsem byl dobřej. To mě docela potěšilo, nenapadlo mě, že bych dostával dýška. Pak jsem našel koště a zametal chodníky, jak jsem měl nakázáno. Na zadním kurtu zase byly malý děti a ten starší kluk, co minule dostal tenisovou raketou do nosu. Asi jejich trenér. Ted' hrál s nějakým jiným klukem a ostatní se ně dívali.

„Dávej pozor na pravačku. Pořád děláš tu samou chybu,“ volal na něj a malej tenista plácal raketou ostošest. „Se snažím,“ odpověděl.

„Ták, pro dnešek konec, děťátka,“ slyšel jsem po chvíli toho jejich trenéra. „Běžte se převlíknout a příště to rozjedeme na bomby, tohle vaše plácání by nezabilo ani mouchu,“ dodal. Díval jsem se, jak se děti zasmály a vydaly se k východu z kurtů. Musely projít kolem mě a pár jich pozdravilo „dobrý den“. Páni, připadal jsem si úplně dospěle. Říkal jsem si, že až kolem mě půjde ten trenér, dám se s ním do řeči, tak jako něco prohodím, znáte to, třeba bychom mohli občas pokecat, když jsme skoro stejně starý. On ale na kurtu zůstal. Vzal si tašku, vyndal z ní tepláky a boty. Převlíkl se a přezul. Kratásy, boty, co měl předtím na sobě, i raketu uložil do velkýho batohu, ten si hodil na záda. Pak se otočil k cihlový, asi dvoumetrový zdi lemující kurt a rozeběhl se přímo proti ní. Zkoprněl jsem! *Co blbne? Chce si rozmlátit palici, nebo co?*

Ale než jsem stačil cokoliv domyslet, kluk vyskočil asi metr nahoru, natáhl ruku, jako by měl končetiny Spidermana, chytil se za okraje zdi a vyhoupl se na ni. Postavil se a ohlédl se směrem ke mně. Jestli mě chtěl překvapit, tak se mu to teda sakra povedlo. Nevěřícně jsem na něj zíral, nechápal

jsem to. Takhle šplhat po zdech jsem viděl opravdu jen Spida ve filmu. Ve skutečnosti to přece nejde! Nebo jo?! Jako by tušil, co si myslím, lehce se usmál a pokývl mi. Potom skočil. Zmizel za zdí. Já jsem otevřel úžasem pusy. Nemohl jsem uvěřit tomu, co jsem viděl. Jako ve snách jsem dometl chodník a šel hledat Horáka.

Našel jsem ho a ani moc nevnímал, že mě zase poplácal po rameni. „Vedeš si dobře, chlape,“ hlaholil, „ještě zameť ty chodníky kolem předního kurtu a můžeš mazat domů. Dnešní šichtu máš za sebou. Tak zítra zase v devět,“ řekl a strčil mi do ruky tři stovky. Tři stovky, páni, moje první vydělaný peníze! Vlastně třístapade, s tím, co mi dal ten chlápek na kurtu. Jestli to takhle bude i zítra, hnedle budu mít sedm stovek. *Super!* zajásal jsem. Ale po cestě domů a vlastně i zbytek dne jsem si přehrával před očima toho kluka, jak leze po zdi. Nešlo mi do hlavy, jak to dokáže. Musí mít fakt sílu. Vylezl jsem z postele a zkusil pár kliků. Napočítal jsem do desíti a ruce se mi klepaly. Plácnul jsem sebou na koberec a funěl jak stará lokomotiva. *To teda nic moc*, přiznal jsem si. *Zítra vstanu v půl osmý a budu půlhodinu cvičit*, slíbil jsem si. V noci se mi zdálo, že lítám s tenisovou raketou v ruce nad naším městem. Párkrát jsem zahlídl Spidermana, jak přeskakuje z jedné střechy na druhou. Husteť sen!

NOH

3

Budík začal vřeštět a já se strašně lekl. Vypnul jsem zvonění a vzpomněl si, že jsem si ho nařídil na sedmou, abych mohl cvičit. Přišlo mi to teď jako úplně uhozený nápad. Je neděle a já polezu z postele tak brzo? Jsem snad cvok? Znovu jsem se zavrtal pod peřinu a zavřel oči. S posilováním začnu od zítřka, řekl jsem si. Přesně úderem osmý se rozrazily dveře a přišel budík, kterej vypnout nejde. Máma.

„Už jsem vzhůru, už jdu,“ zahuhlal jsem dřív, než mnou zase začala lomcovat.

„Tak honem, honem, snídani i svačinu máš na stole,“ poháněla mě. Zíral jsem, že se o mě takhle stará. Většinou razila heslo, že čím víc se naučím samostatnosti, a to nejen v kuchyni, tím víc jí jednou bude moje manželka vděčná. Když jsem namítl, že dost pochybuju, že se někdy ožením, protože bych se pak stejně rozváděl, hned mě moje zploditelka odpálila, že ani v tom případě mi ona nebude otročit do mejch třiceti. To je prostě moje matka. Ale teď je asi dojatá, že pracuju. Nacpal jsem se obloženým chlebem, další nafasoval s sebou a za pět minut devět jsem otevíral branku tenisovýho areálu.

Horák stál ke mně zády u dveří šaten a s někým se bavil. Odolal jsem pokušení plácnout ho po zádech a zařvat: „Tak jak to jde, chlape?“

Místo toho jsem nahlas pozdravil. Otočil se na mě a povídá: „Ahoj. Tak jsi ve formě? Doufám, že tě to včera neodbouralo.“ Popravdě, trochu jsem cítil svaly na stehnech, ale nepřiznal bych to, ani kdyby mě mučili. „Jsem úplně v pohodě,“ řekl jsem. „Tak fajn,“ odpověděl šéf a znova nakoukl do šatny. „Petře, pojď se seznámit s naší novou posilou!“ zavolal. Ze dveří vyšel Spiderman ze včerejška. Klidně se na mě podíval a podal mi ruku. Měl pevný stisk, kterej jsem se snažil opěťovat. „Čau, Petr. Trénuju tady děti a dorost.“ Odhadoval jsem ho tak na osmnáct. Byl o trochu vyšší než já, štíhlejší, svalnatý nohy a ruce. Delší tmavý vlasy, černý oči a tmavý vousy. Na opálený tváři mu rašily světlý vousy. Ty já u sebe napjatě, ale zatím marně hledal.

„Ahoj, já jsem David. Sbíráám...“ zaváhal jsem... („sbíráám tady míčky“ znělo dost stupidně), „... tady pracuju,“ řekl jsem nakonec.

„No jo, David tady sbírá míčky a taky je něco jako údržbář,“ řval Horák na celej areál a já měl chuť mu tu jeho luxusní tenisovou raketu umístit na vysmátej obličej.

Petr kývl a v očích mu blýsklo. „Jo, já ho tu včera zahlídl,“ nepatrně se usmál. Byl bych se ho rád zeptal, jak to, krucinál, dokáže, vyšplhat na dvoumetrovou zeď, ale neodvážil jsem se před Horákem. Kromě toho mi šéf hned zadal pracovní úkoly. „Posbírááš nádobí v restauraci po včerejší večerní akci, zameteš celou místnost a pak vynesesh pytle s odpadkama. Od dvanácti na kurtu číslo dvě zápas, zas přijdou ti, co hráli včera ráno. Říkali, že s tebou byli spokojený, tak se snaž. Pak si mě zase najdeš.“ Plácnutí po rameni na rozloučenou už mě nepřekvapilo.

Petr mezitím zmizel. Snad ho potom potkám a promluvim s ním, zadoufal jsem v duchu.

Dopoledne uteklo jako voda. V restauraci to byl docela mazec. Musel to bejt pořádný mejdan, říkal jsem si, když

jsem viděl polítý stoly, převrhnuté sklenice a obaly od chipsů na zemi. Moc se mi nechtělo bejt tu za uklízečku, ale co mi zbejvalo. Dal jsem se do sbírání odpadků, zametl a sundal ubrusy a naskládal je na lavici, pak je prej šéf vezme domů na vyprání. Konečně jsem měl hotovo. Popadl jsem pytle s odpadkama a vydal se ke kontejnerům. Rozhlížel jsem se po areálu, jestli někde neuvidím Petra. Na kurtech nebyl. Došel jsem ke kontíkům a vyhodil pytle. Všiml jsem si železný konstrukce, dvě silný hrazdy proti sobě, zřejmě mezi nima kdysi byly natažený šňůry na prádlo. Na jedný hrazdě visel Petr a přitahoval se rukama. Pomalu, ale plynule a bez zjevný námahy pokrčil ruce a hlava se mu octla nad tyčí. Pak zas dolů. Nohama na zem nedosáhl, takže celou váhu svýho těla vytahoval jen rukama. I na tu dálku jsem viděl, jak se mu napínají bicepsy na rukou. Podíval jsem se na svý hubený ruce. Seskočil a mávl na mě. Než jsem k němu došel, už byl ve vzporu a dělal kliky. Aniž přestal, vzhlédl ke mně: „Dáš si se mnou malej trénink?“

Polkl jsem. I po těch pár minutách mi bylo jasný, že na něj nemám. „Budu muset na kurty,“ zkusil jsem vycouvat.

„Ale až za půl hodiny. Pojd' si se mnou dát sérii. Deset dřepů, dvacet kliků, dvacet sklapovaček. Jedeme,“ řekl a hned začal. Nevěděl jsem už na co se vymluvit, tak jsem se k němu teda přidal. První sérii jsem ještě nějak zvládnul. Petr se zvedl ze sklapovaček, postavil se: „A teď další kolo.“ A jel všechno znovu.

Jak jsem říkal, byl jsem hubenej a mrštněj a z fočusu na sídláku jsem měl naběháno, ale kromě pár krátkejš rozcviček na těláku jsem nikdy neposiloval. Na konci druhý série mě pálily všechny svaly a ruce se mi klepaly. Cítil jsem, jak rudnu, a funěl jsem jak sousedčín obézní buldoček. Petr naopak vypadal, jako by celou dobu ležel na gauči a jedinou námahu,

kteřou vyvíjí, je přepínání televizního ovladače. Usmál se na mě. „Asi moc neposiluješ, co?“

„No, to není tak těžký poznat,“ zachroptěl jsem. „Nějak nebylo kde a s kým,“ dodal jsem.

„Nemusíš chodit nikam do posilky. Já posiluju buď doma, nebo venku, když mi to dovolí počasí.“

„Posiluješ venku? Jako bez činek a těch... různých strojů a přístrojů?“ divil jsem se.

„Jo,“ přisvědčil. „Do posilovny chodím jen výjimečně. Ale téměř každý den posiluju a cvičím venku. To prostě ke stylu parkouristů patří.“

„É? Ke stylu koho?“ nechápal jsem. Slovo parkourista jsem nikdy předtím neslyšel. Parkur jo, parkur jsou překážky a skáčou přes ně jezdci na koních. Viděl jsem to v televizi.

„Ty jezdíš na koni?“ tápal jsem.

Petr se rozesmál. „Na koni, cha, cha. Ty bláho...“ řehťal se. Ale když viděl můj naprosto nechápající pohled, začal vysvětlovat.

„Ne, parkouristi neskáčou na koni. Dostávají se z jednoho místa do druhého jen pomocí síly a mrštnosti svého těla. Skáčou přes větve, velký kameny, zdi, schody, zábradlí, cokoli se jim objeví v cestě. Taky dělají různé skoky třeba i na místě, nebo prostě při přemísťování... Sleduj... tohle je třeba back flip.“ Petr se najednou vymrštil a v podstatě udělal salto dozadu.

Čuměl jsem nevěřičně stejně jako Křivule, když zjistila, že Bláha kouří v hodině a kouř vyfukuje do ukradený baňky.

„Jsi fakt dobrej,“ vydechl jsem. „Takže jak jsem tě viděl lézt po tý zdi... to k tomu patří...?“ začínalo mi to docházet.

„Jasně, to je wall climb,“ usmál se zase Petr. „Tady je to hračka,“ ukázal na zmíněnou zeď. „Víš, pro nás je parkour životní styl. Chceme být volný, nespoutaný. A to, že dokážeš

takový věci se svým tělem, posunuje i tvoje myšlení. Tvoje hranice.“

Asi jsem nechápavě civěl, protože Petr se najednou zase rozesmál. „Víš co, přijď se podívat na trénink. Trénujeme skoro každé den, dole u řeky u letního kina, znáš to tam? Za skateparkem.“ Přikývl jsem. „Jo, jo, znám.“

„Oukej, tak dneska v šest. Třeba se k nám přidáš,“ usmál se Petr.

Představa, že udělám salto jako předtím Petr, nebo vylezu na zeď, pro mě byla asi stejná, jako že jednou budu plynule mluvit francouzsky nebo pilotovat letadlo. Naprosto nepředstavitelná. I když bejt pilotem by se mi vážně líbilo.

„Bude dvanáct, čekaj na mě děti a ty máš zápas, kámo,“ mrkl Petr na hodinky.

Probral jsem se. „Jo, jasně, tak v šest u letňáku,“ řekl jsem. Petr ke mně natáhl ruku se zaťatou pěstí. Pochopil jsem a ťukli jsme si pěstma na pozdrav. Pak jsme se každé rozeběhli za svými povinnostma. Zbytek odpoledne na kurtech uběhl jako voda, po zápase (opět jsem dostal padesátku dýško) jsem nafasoval sekačku a posekal malej trávník před areálem. Sice jsem nikdy předtím trávu nesekal, ale Horák mi to ukázal a nebylo to tak těžký, jen jsem musel dávat bacha, abych nepřesekl kabel prodlužováku. Šéf mě pochválil, že napoprvý super, a dal mi dokonce tři sta padesát korun. Takže s tím dýškem jsem si za víkend vydělal sedm set padesát kaček. Úplná paráda. Nacválal jsem domů v dobrý náladě, jednak kvůli penězům a druhak kvůli plánovanému setkání s parkouristama. Dokonce jsem si sám od sebe poklidil v pokoji, z čehož měla máma málem šok.

V půl šestý jsem se chystal na velký setkání. Co si vzít na sebe? Budu se jenom koukat, nebo s nima zkusím skákat? Vzpomněl jsem si na Petra. Měl takový hodně volný tepláky

se spadlým sedem a od kolen úzkýma nohavicema, to já teda nemám. A asi se stejně na ně budu jen koukat, třeba to vůbec nedám... začal jsem mít trochu nerva. Co když se tam ztrapním? Zjistěj, jakej jsem čajíček. Že nedám pár kliků a dřepů... vysmějou se mi... Sedl jsem si na postel, najednou rozhodnutej, že nikam nejdu... ale pak jsem si připomněl, co Petr říkal: „Parkour posune tvoje hranice, tvoje myšlení...“ *„Nebud’ srab*, řekl jsem si a vytáhl ze skříně nejpohodlnější tepláky.

„Jdu ven, do osmi jsem doma,“ zavolał jsem na mamku. Ta žehlila a Natálie si něco vybarvovala. „Ahoj,“ odpověděly obě. „Ale fakt jen do osmi, zítra je škola,“ neodpustila si máma.

Dorazil jsem ke skateparku. Byl na prostranství nedaleko řeky, ohraničený plotem z pletiva. Na různě vysokých umělejších kopečkách tam jezdili různě velký kluci na skejtech a některý na freestylových kolech. Většina jich měla baseballový čepice otočený kšiltem dozadu nebo na stranu, volný trika a plandavý kraťasy těsně pod kolena. Plot vymezoval skejtákům a freestylistům jejich prostor. Neuměl jsem si představit, že bych mezi ně nakráčel. Jednou jsem se zastavil a pozoroval je. Nějakej kluk na mě zavolał: „Co čumíš, vole? Nikdy jsi neviděl skejt?“ Ostatní se začali smát, jako by řekl bůhvíco vtipnýho. Ale já nejsem před cizíma nějak moc odvážnej, takže jsem ho ani neposlal do háje, natož jinam, a vypakoval se.

Na skatepark navazuje klasickej parčík s lavičkama, písčovištěm, prolezkama pro malý děti. Taky jsou tam asi v cíleným neladu rozmístěný různě velký opracovaný klády. Na těch menších se dá sedět nebo po nich lezou malý děti. Šel jsem dál a přišel k letnímu kinu. Už léta nebylo v provozu. Zdi, který ho lemovaly, byly omšelé a na mnoha místech odpadávala omítka. Obešel jsem celý kino. Po Petrovi ani vidu,

ani slechu. Okouněl jsem u hlavního vchodu. Zmocňovaly se mě pochyby. Za pár minut šest a nikde nikdo. Dělal si ze mě srandu? Najednou se vedle mě ozvala rána, žuchnutí... šíleně jsem se lekl! Odskočil jsem a vyjekl... koukám a tam stojí Petr. Očividně seskočil ze zdi. „Čus, kámo! Tak jsi přišel?!“

„Jo, jo, jasně,“ vypravil jsem ze sebe. „Už jsem myslel, že tu nejste.“

„Ale jo – jsme vevnitř v kině. Zrovna jsme chtěli začít s rozvíčkou. Tak pojď,“ ukázal rukou na zeď.

„Cože?... To mám vylézt na tu zeď?“ nechápal jsem. „To se smí?“

„Vždyť už tam léta nikdo nechodí. Nezničíme to tam víc, než to je. Kdyby byla možnost trénovat někde jinde, bylo by to super. Ale zatím nám nikdo parkourovej park nevybudoval. Jasně že vylezeš na zeď, vchodem to nepůjde, je samozřejmě zamčenej.“

„No dobře... ale já přece na tu zeď nevylezu! To nedám!“

„Dáš!“ Petr spojil dlaně, udělal mi stoličku a já se vyhoupl nahoru. Podařilo se mi zachytit se horního okraje zdi a za pomoci Petra (podpíral mě a tlačil) jsem se vydrápal nahoru. Zeď byla naštěstí dost široká, celkem pohodlně jsem se na ní usadil. Ohlédl jsem se po Petrovi, ten už se rozbíhal a tím svým spidermanským způsobem se vyhoupl vedle mě. Neváhal a skočil rovnou dolů.

Zavřel jsem oči. *Teď budu muset skočit taky*, pomyslel jsem si, ale Petr mě zarazil.

„Neskákej! Přetoč se obličejem ke zdi a spusť se dolů.“

„Vážně? Možná bych to dal!“ Nechtěl jsem dát najevo, že se bojím.

„Možná. A možná taky ne. Mohl by ses zranit. Nejdřív musíš natrénovat doskoky,“ řekl můj skoro trenér.

„Oukej.“ S ulehčením jsem se spustil na zem, jak mi radil.

„V pohodě?“ zeptal se.

„Jo, jo, v poho,“ odpověděl jsem

„Tak pojď, představím tě ostatním traceurům.“

„Komu?“ divil jsem se.

„Traceurům. Tak se říká parkouristům. Nastuduj si něco o parkouru na netu. To by bylo docela fajn. Ale musíš tam zadat p a r k o u r. Ne parkur, jinak ti vyjede skákání přes překážky na koních.“

Petr mluvil a mezitím jsme přicházeli do areálu bývalého kina. Bylo to velký prostranství se stupňovitým hledištěm a polámanejma oprejskanejma lavičkama. Široký schodiště sbíhalo k asi metr vysokému pódiu. Za ním se tyčila vysoká panelová zeď, na ní kdysi viselo promítací plátno. Před zdí bylo několik různě vysokých dřevěných překážek. Vedle pódiu leželo pár na sobě naskládanejších matrací. Pod schodištěm stáli čtyři kluci věkově mezi mnou a Petrem. O něčem se zaujatě bavili. Na sobě měli volný tepláky a trika. Když jsme k nim přišli, otočili se k nám.

„To je David. Říkal jsem vám o něm, ten kluk z tenisu,“ naservíroval mě traucerům.

„Ahoj!“ řekli všichni přátelsky. Jeden po druhém mi nastavili ruku, jako by mi ji chtěli klasicky podat, ale chytli mě za předloktí a pak následovalo vzájemný ťuknutí pěstma o sebe.

Představili se přezdívkama, který zřejmě odvodili do svých jmen, jak mi potom došlo.

Luboš neboli Lubo měl světlý dredy svázaný do culíku, byl vysoko a štíhlejší. Vypadal o pár let starší. Ostatní jsem tipoval o rok, dva starší, než jsem byl já. Zdeněk, kterému říkali Deny, byl menší než já, hubenejší, tmavejší, měl polodlouhý vlasy a na hlavě šátek, bez kterého jsem ho pak viděl málokdy.

Pak tu byl Samuel, krátce Sam, s kudrnatýma hnědýma vlasama až na ramena. Leckterá holka by mu je záviděla. Petrovi říkali Pedro. To na něj sedělo, byl to takovej jižanský typ, jako Španěl nebo Ital. Černý vlasy i oči, snědá pleť.

„Budeme ti říkat Dave, oukej?“ lehce tázacím tónem mi oznámil Lubo.

„Oukej,“ souhlasil jsem. Dave (čti Dejv) mi znělo dobře.

„Tak seznamování máme za sebou, jdeme na to, pánové, na začátek dáme tři série!“ chopil se iniciativy Pedro.

„Tři?!“ trochu vyděšeně se ptal Deny. „Minule jsem měl svalovou horečku.“

To jsem ještě neslyšel. „Co je to?“ ptal jsem se zvědavě.

Pedro na mě blýsknul zubama. „To poznáš.“

„Tak jdeme,“ zahlásil a rozeběhl se do schodů. Ostatní ho následovali. Nezbylo mi než se k nim přidat. Vyběhli jsme schodiště, otočili se a sbíhali zase dolů. Dole se Petr opřel o nejspodnější schod a začal dělat kliky. Svaly na rukou mu pracovaly. Ostatní ho následovali. Pak dřepy a sklapovačky, všechny cviky desetkrát a znovu do schodů a znovu jeli kliky a sklapovačky. Bylo to opravdu výživný. Pedro mi řekl, abych makal jen tolik, nakolik se cítím. Že napoprvý nemůžu zvládnout takovou zátěž. No, samozřejmě jsem cvičil víc, než na co jsem se cítil, abych nevypadal úplně trapně. Pot ze mě lil, ale ostatní kluci měli taky místama propoceny trika. Dali jsme tři série po deseti opakováních.

Kupodivu jsem nezdechnul, což mě trochu překvapilo. Když Pedro řekl, že se mnou bude trénovat dopady, už jsem trochu chytil dech. Lubo, Deny a Sam šli, jak tomu říkali, drilovat skoky.

„Tak pojď,“ kývl na mě, „půjdem na landing, to je základ parkouru. Bez toho to nejde. Musíš dopadnout na špičky a snažit se doskok odpružit přes kolena. Kdybys ztrácel

rovnováhu, vyrovnej to předpažením rukou, nebo se o ně při dopadu můžeš i opřít. Kolena od sebe a ruce mezi nohy. Váhu těla při doskoku rozložíš. Nejdeš až úplně do dřepu, ale držíš úhel nad kolena a na ruce.“ Pedro vylezl na pódium a zlehka seskočil.

Zkusil jsem to po něm... dopadl jsem na špičky a trochu zavrával, ale ustál to.

„Dobrý,“ řekl Pedro. „Párkrát si to ještě zkus. Existují ještě další techniky dopadu, třeba parakotoul. Koukej.“ Rozeběhl se a udělal jakejsi kotoul trochu nakřivo.

„Děláš v podstatě kotoul přes rameno, ne přes hlavu. To se naučíš. Parakotoul se používá hlavně při doskoku z větších výšek, kdy není úplně dobrý dopadat na všechny čtyři. Energií rozložíš do celého těla,“ vysvětloval.

„Oukej, to asi zvládnu,“ věřil jsem si.

„Super,“ ocenil Petr mou sebedůvěru.

„Pedro, koukej,“ zavolal Deny, „už to dávám.“ Skočil salto dozadu.

„Nice,“ pochválil ho Pedro. „Vidíš, a před měsícem jsi nevěřil, že to skočíš!“ Ťukli si s Denym pěstma.

Pak se Pedro obrátil ke mně. „Chceš zkusit ten parakotoul?“

Kývl jsem. V kotoulech jsem byl přeborník a šišatej parakotoul, se kterým byl můj trenér spokojenej, jsem dal asi na pátý pokus. Pak jsem ještě párkrát seskočil z pódia. Už jsem dopady ustál.

„Dobře,“ chválil mě Petr „To zvládáš. Jestli chceš, můžeme zkusit tvůj první vault.“

„Jasně,“ projevil jsem nadšení, i když jsem moc nevěděl, oč jde.

„Jeden z jednodušších skoků je lazy vault. Ukážu ti to,“ řekl Pedro a rozeběhl se proti zábradlí, který z jedny strany

kopírovalo délku podia. Chytil se ho jednou rukou, vyhoupl nohy nahoru, přehodil je přes zábradlí, na vteřinu se zachytil druhou rukou a elegantně dopadl na druhý straně.

Vypadalo to docela snadně. „OK, zkusím to,“ zavolal jsem na Pedra.

„Počkej, nebud' tak hrr,“ brzdil mě. „Ukážu ti to ještě zpomaleně, krok za krokem. Ruku na zábradlí musíš dát vedle těla. Při přeskoku na ni přeneseš váhu. A když se chytáš pravou – poslední dopad v běhu před výskokem musí být na protější, tedy na levou nohu. Pak na výskok vymršťíš pravou, levá ji následuje a přehoupneš se přes zábradlí. Při seskoku se pak zachytíš levou rukou, při dopadu obě ruce pustíš.“

To už znělo složitěji.

„Zkus si to zpomaleně a pak naostro,“ radil mi Pedro. Zpomaleně mi to docela šlo, zkusil jsem to tedy s rozeběhem, ale nevyšla mi noha, zasekl jsem se a málem přepadl. Bokem jsem narazil do zábradlí. Zabolelo to. To bude modřina!

„To asi nedám,“ otočil jsem se na Pedra.

„Klídek, koukej na Denyho! Dva měsíce jsem poslouchal, že neskočí backa, a dal to! Zrovna tak ty dáš lazy, pak dushe a jednou i back flip,“ řekl Pedro.

Zasmál jsem se. „Jo, skočím back flip a pak přiletěj Mart'ani s marťanoplánem a poletím s nima do Mart'anova.“

Pedro se zasmál. „Oukej, tak pojď, ty Mart'ane, jdeme na to. Běž!“ pobídl mě.

Posuň svoje hranice... naskočilo mi v hlavě. Rozeběhl jsem se, natáhl ruku, opřel se o zábradlí, vymrštil jsem nohy a přeletěl na druhou stranu. Při dopadu jsem ztratil balanc, ale vzpomněl si na instrukce z nácviku dopadů a vyrovnal to rukama. Ustál jsem to. Skočil jsem lazy vault.

„Skvělý,“ pochválil mě Pedro a napráhl ke mně pěst. Ťuknul jsem do ní zaťatou rukou na znamení úspěchu. Musím

říct, že jsem na sebe byl docela pyšnej. Tak spokojenej pocit jsem dlouho neměl.

Po tréninku jsme všichni dali strečink, sérii protahovacích cviků na uvolnění svalů. Při posilování v nich totiž vzniká kyselina mléčná, která dodává svalům energii na cvičení, ale její hromadění způsobuje bolest ve svalech. Proto je důležitý před cvičením svaly prohřát, třeba běháním, poskakováním a podobně, při cvičení pít vodu a po cvičení svaly uvolnit a protáhnout. Právě strečinkem. To je jedna z mála věcí, který mi utkvěly v hlavě ze školy. Zjistil jsem, že když nám ve škole vykládaj něco, co mě zajímá, mnohem líp si to pamatuju. Taky to tak máte? Jenže hrozně málokdy nám vykládaj o něčem, co mě zajímá.

„Hej, někomu zvoní v batohu mobil. Asi tobě, Dave,“ volal Sam.

„Doprčic, kolik je hodin?“ lekl jsem se.

„Osm,“ odpověděl Sam.

„Do háje!“

Vytáhl jsem mobil z batohu. No jasně, tři zmeškaný hovory od mámy.

Připadal jsem si jako malej harant, když jsem říkal klukům, že musím domů. Ale nebylo zbytlí, máma by mě zabila. Teda nezabila, ale věděl jsem, že na nenahlášený pozdní příchody nehrajeme. Teda to asi žádnej rodič, ale já tak nějak vnímal, že je tam máma sama jen s Natálií a že má strach.

„Kluci, sorry, už musím, máma chytá nerva,“ řekl jsem a podvědomě čekal smích.

Ale nikdo se nesmál.

„Oukej, brácho,“ řekl Pedro a nastavil ruku k pozdravu, „my to taky za chvíli zabalíme.“

Se všema jsem se rozloučil podáním ruky a tukuťm pěstí.

„Díky,“ řekl jsem. „Bylo to super,“ ještě jsem dodal a myslel to vážně.

„Takže v úterý, jestli chceš, zase v šest?“ řekl napůl tázavě Pedro.

„OK, v úterý v šest tu budu,“ kývl jsem. Ale jistej jsem si nebyl. Snad nebude máma vyšilovat a nedá mi zaracha.

S pomocí Pedra jsem zase přelezl zeď, spustil se dolů a hned psal smsku.

Promiň, mami, jsem oukej, jen jsem se zdržel, ale za deset minut jsem doma.

Odpověď přišla téměř okamžitě.

To je dobře, že jsi oukej, nerada bych tě mlátila, kdybys měl něco zlomenýho.

Z toho jsem poznal, že je máma našťvaná, ale že trochu žertuje, takže to snad nebude takovej průšvih. Nasadil jsem lehký klus. Nohy mě sice bolely, ale nebyl čas to řešit, musím bejt doma co nejdřív. Jak jsem běžel parkem, všiml jsem si záhonu růží. Dostal jsem nápad. Rozhlídl jsem se, nikde nikdo. Rodiče s dětma už byli dávno doma a ani žádnýho pejskaře jsem neviděl. Skočil jsem k záhonu a utrlh tři nejhezčí růže. Píchl jsem se o trn, odlomil ho a rozeběhl se k domovu.

Po půl devátý jsem odemkl dveře od našeho bytu. Vešel jsem do předsíně a v tu chvíli se máma vynořila z kuchyně. Než stačila cokoliv říct, padl jsem před ní na kolena, natáhl k ní růže a dramatickým hlasem pronesl: „Odpusť, matko!“

Jestli něco moje máma má, tak je to smysl pro humor. Viděl jsem, že jí cukají koutky úst, i když se snaží bejt vážná. Že se to v ní pere, že by měla bejt našťvaná, jenže ji dostal můj hereckej výstup s kytka.

„Ty blboune, kdes to ukradl?“ zeptala se jakože našťvaně, ale rúže si vzala a přivoněla k nim.

„Nádherně voněj,“ vydechla. Ale pak se na mě podívala a přitvrdila. „Stejně máš průšvih, víš, že tohle nesnáším. Nemůžeš zavolat? Máme přece dohodu! Když se zdržíš, zavoláš!“

„Já vím, promiň,“ tvářil jsem se kajícně, ale myslel to vážně. „Nějak jsem zapomněl na čas.“

„A cos dělal tak zábavnýho?“

Skákal jsem parkour, už jsem měl na jazyku, ale vtom se mamka zase zeptala:

„Hráli jste s klukama fotbal a vyhrávali, vid'?“

Vybavilo se mi, jak lezu přes plot letního kina a skáču přes zábradlí, a najednou mi došlo, že by se to mámě nemuselo úplně líbit. Jednodušší bude kejvnout na ten fotbal. O parkouru jí řeknu příště. A tak jsem ten fotbal odsouhlasil. Dostal jsem symbolickéj pohlavek a příkaz najíst se, osprchovat a zapadnout do pokoje. Což jsem rád učinil, šťastnej, že ta půlhodina zdržení prošla tak lehce.

Ve sprše jsem zjistil, že mám pravej bok modrožlutofialovej a na pravý noze odřenej nárt. Zalehl jsem do postele a cítil, že mě bolí asi každej sval v těle. Zapnul jsem počítač a vygooglil si, že parkour vznikl ve Francii a jeho název pochází z francouzskýho slova *parcourir*, což znamená „přeběhnout, proběhnout“. Parkour není považován za sportovní disciplínu, ale spíš za druh umění – umění přesunu. Celý to vymyslel jeden kluk, Francouz David Belle. Žil s rodičema na venkově. Hrozně rád šplhal po stromech a skákal přes všechno, co mu přišlo do cesty. Když se přestěhovali do malýho města na kraji Paříže, skákal dál, i se svejma kámošema, který později založili slavnou parkourovou skupinu Yamakasi. David řekl:

Umění pohybu je druh svobody. Je to druh sebevyjádření. Nemyslím, že existuje jasná definice. Když vysvětlujete umění pohybu lidem, říkáte: šplhám, skáču, běhám, zůstávám v pohybu! To je ono! Ale nikdo nerozumí. Potřebují to vidět. Je to stav mysli. Je to sebedůvěra a získávání energie. Lepší znalost těla, schopnost pohybovat se, překonávat překážky v reálném i psychickém životě. Cokoliv, co působí na tvoji hlavu, na tvoje srdce. Cokoliv na tebe působí fyzicky.

To se mi hrozně líbilo. A zakladatel parkouru byl taky David, to je snad znamení, usmál jsem se. Těsně než jsem usnul, pomyslel jsem si, že jsem fakt rád, že jsem Pedra a kluky potkal. Zjistil jsem, že i přes to rozlámaný tělo se cítím nadmíru spokojeně.

Nezdálo se mi vůbec nic.

4

Budík začal kvílet v půl sedmý. Málem jsem zase slítl z postele, jak jsem se lekl. Spal jsem jak zabítej. Půl sedmý. Slíbil jsem si přece, že od pondělka začnu posilovat. Krucinálfix! Moje já mi našeptávalo, *přeříd' budíka na půl osmou a ještě si dej hodku chrupíček. Zachumlej se, kašli na cvičení.* Už jsem sahal po mobilu, když mi naskočil před očima obrázek kluků, jak jedou kliky a nechroptěj u toho.

Ticho, poručil jsem svému línému já. A rezolutně odhodil peřinu. Dal jsem tři série po deseti klicích, sklapovačkách a dřepch. Pak krátkej strečink, sprcha a před čtvrt na osm jsem se objevil v kuchyni. Cítil jsem se skvěle, odpočatě a svěží. Kupodivu mě cvičení nezničilo, naopak povzbudilo. Moje zjevení v kuchyni způsobilo malý pozdvižení. Máma na mě koukala, jako kdyby se jí u jídelního stolu objevil Robocop na inlinech. Natálie přestala žvejkat chleba s marmeládou a čučela na mě s otevřenou pusou.

„Co se ti stalo?“ ptala se máma užasle.

„Co by? Nic. Nařídil jsem si budíka a vstal jsem.“

„Je ti něco? Máš nějakej průšvih?“ Pořád nevěřila, že bych bezdůvodně vstal před sedmou. Obvykle mě několikrát budila.

„Žádněj průšvih, prosím tě,“ ohradil jsem se, „prostě jsem vstal sám. Asi dostávám rozum.“

„No, zázraky se asi dějí...“ Mamka se konečně pousmála.
„Už to tak bude,“ prohodil jsem a lehce zatahal Naty za cop.
„Aúúúú!“ začala vřestět, jako bych jí rval játra z těla.

„Nech ji,“ okřikla mě máma, „ono to s tím rozumem nebudе zas tak horký, vid’?“ povzdechla si a já se zašklebil.

Nasnídali jsme se, máma nám dala nějaký drobný na svačtinu a my s Naty vyrazili do školy. Nemáme to daleko, patnáct minut cesty mezi panelákama na sídlišti. Po cestě máme pekárnu, kde mají výborný sýrový rohlíky, a pro ty, co jsou na sladký, čokoládový loupáky nebo muffiny. Já to střídám, ale dneska jsem si řekl o celozrnnéj rohlík se sýrem. Něco mi říkalo, že parkouristi se čokoládovejma loupákama moc neládujou. Natálie si dala jako vždy svoji oblíbenou koblihu s nutelou. Nechápu, jak ji může pořád jíst, ale kupuje si ji fakt pokaždý, když jdeme do pekárny. Zkuste ji přemluvit, ať si dá něco jinýho. Vážně se na vás podívá těma tmavě modrýma očima a řekne tónem tuhnoucího betonu: „Mně ale kobliha s nutelou chutná. Chci ji.“ A nezmůžete nic.

Naty poskakovala vedle mě. „Půjdeš na víkend k tátovi?“ vyzvídala.

„Ne. Půjdu makat do areálu,“ odpověděl jsem popravdě a v duchu jásal, že se naskytla taková brigáda. Vydělám si, a ještě se nemusím vidět s tátou. Nebo spíš s tou jeho Novou. Už mají mimino, kluka, a Nová vypadá dost zdrchaně.

„Se máš,“ řekla Naty, „já tam budu muset. Hm, ale Radeček je docela roztomilej, půjdeme ho vozit,“ dodala. Ušklíbl jsem se, ještě abych já jezdil s kočárem, to by mě fakt šlehlo. Ale byl jsem rád, že Natálka najde na návštěvě i něco pozitivního. Horší by bylo, kdyby k nim nechtěla vůbec.

„Pojd', půjdeme zkratkou, už je docela pozdě,“ pobídl jsem Natku a uhnul z chodníku. Ke škole se dalo jít přes trávník mezi panelákama, cesta se tím zkrátila minimálně o pět

minut. Samozřejmě, když vás někdo zahlídl, obvykle nějaké hlídkující důchodce, dostali jste čoud, že šlapete po trávníku a ničíte zeleň.

„Hejvoe!“ ozvalo se najednou těsně za mnou.

Otočili jsme se a zírali se ségrou na dva kluky tak v mém věku. Oba byli špinavý, vypadali, že se minimálně tejden nemyli. Na sobě měli vytahaný, zašlý trika a rozdrbaný džínový kraťasy.

Jeden měl umaštěnou baseballovku. Druhej dlouhý mastný vlasy. To všechno jsem postřehl v několika vteřinách. Taky to, že se netvářili nijak přátelsky. Dlouhovlasej držel v ruce baseballovou pátku.

„Co chcete?“ zeptal jsem se a přál si, aby se mi netřásl hlas.

„Prachy, voe!“

„Mám jenom nějaký drobný...“ hlesl jsem.

„Nekecej, voe!“ zvýšil hlas vlasáč a strčil do mě.

„Davide!“ začala brečet Natálie.

Střelil jsem pohledem kolem sebe. Jako naschvál nikde nikdo. Ani důchodce.

„Drž hubu, smrade!“ obořil se na ni ten s baseballovkou. Naty vzlykání vyděšeně přidusila, ale přestat nedokázala.

„Tak mobil, vole, ten máš!“ Vlasatej mi pod nos strčil pátku. Nebejt tam ségra, asi začnu taky brečet. Mám začít křičet o pomoc? Mám mu ten nůž vyrazit z ruky? Nikdy jsem se nepral, neumím zápasit. „Já fakt...“ hrál jsem na čas.

„DRŽ HUBU A NAVAL MOBIL!“ zařval vlasáč a mávnul mi pátkou před nosem. Natálka začala zase brečet naplno.

„Neřvi tak nahlas, ty kreténe!“ osopil se na vlasáče jeho kámoš.

Najednou jsem zahlédl nějakéj pohyb a vzápětí vlasatej přede mnou padl na kolena.

„Aúúú,“ zakvílel a upustil pátku.